

тогава прѣставатъ Английски тѣ нужди. — Въ Божий тѣ милостиви рѣцѣ полагамъ азъ съдбата си, стани и ти пѣкленная, призови твои тѣ духове на помощъ и брани живота си! —

(Грабва тозъ часъ щитъ и мечъ и напада на нея; въ това врѣме послѣдва военна музика; послѣ едно сбиваніе Монтомери пада мъртавъ).

ЯВЛЕНИЕ ОСМО.

Ивана сама.

Иди въ Ада! Азъ носихъ твоя кракъ на смъртъта! *(отстъпва отъ него и замислено гледа)*. Силно дѣйствувашь ти, дѣво, въ мене; ти давашь на не военната ми рѣка сила и въоружавашь това сърдце съ несъжаление и горчивина. — Въ милость ми ся потопи душата, като че ся съсипва нѣкой храмъ Божий, затреперва рѣка та ми, когато ся накана да нараня зелената младость на съперника си. Но ~~зая~~ви ли ся нужда, не ся лѣже трепераща та рѣка въ управление то на мечъ, и никога не ще ся излѣже.

ЯВЛЕНИЕ ДЕВЯТО.

(Музыка. Звукъ. Шепотъ)
Единъ рицаръ съ затворенъ визиръ. *Ивана.*

Рицаръ. Проклетая! Дошълъ ти е смъртний часъ! Толкозъ врѣме ты дира изъ марсовото поле, разорително заслѣпление! Повърни ся въ Ада назадъ, отъ гдѣто си дошла!

Ивана. Кой си ти, гдѣто ми ты праща нѣкой грозенъ Ангелъ? Ти приличашъ на князь, и не си британенъ, защото ся отличавашь по бургундската връска, прѣдъ която ся подбива остро то на мечъ ми. —

Рицаръ. Захвърлена, не заслужавашь да умрешъ чрѣзъ една благородна княжеска рѣка! Желѣзо то на тъмничара нека раздѣли проклета та глава отъ